

SZLAK ROWEROWY nr 1 – SZLAK BURSZTYNOWY ODCINEK SKAWINA – KRAKÓW TYNIEC 7,5 km

Szlak Bursztynowy jest głównym szlakiem gminy Skawina i LGD tworzącym oś dla lokalnych założeń i łączącym pld. części gminy i miasto z Krakowem. Jako szlak międzynarodowy i długodystansowy winien prowadzić drogami o utwardzonych nawierzchniach, dogodnymi do dłuższych przejazdów, w tym o niewielkich deniwelacjach. Projektowaną trasę rowerową między centrum Skawiny a Krakowem Tyńcem winno się oznakować, jako Szlak Bursztynowy likwidując obecne oznakowanie wzdłuż ul. Tynieckiej w Skawinie i ul. Bogucianka w Krakowie. Projektowany odcinek Szlaku Bursztynowego wyodrębniono, jako „szlak nr 1” z uwagi na jego szczególne znaczenie zarówno, jako trasy rekreacyjnej, jak i komunikacyjnej między Skawiną a Krakowem. Szlak biegnąłby terenami niezabudowanymi, o znacznych walorach krajobrazowych, doliną Wisły, bez deniwelacji, co umożliwiłoby szybkie dotarcie do centrum Krakowa (ze Skawiny niespełna 20 km pod Wawel).

0,0 + 2,58 km umowny początek trasy – główny węzeł (punkt) szlaków w Skawinie przy wejściu do Parku Miejskiego przy ul. Kublińskiego; stanowisko informacyjne S-01. Obok dwa parkingi, w tym niżej opisany.

W opisanym miejscu konieczne wystawienie tablicy informacyjnej prezentującej przede wszystkim sieć szlaków okolic Skawiny. Jest to optymalny punkt prezentacji szlaków z uwagi usytuowanie w ruchliwym punkcie miasta, rekreacyjne funkcje parku, którego alejki są także pieszo-rowerowymi ciągami komunikacji miejskiej.

Regulamin Parku nie zabrania jazdy rowerem, choć przed bramą wystawiony jest znak B-1 z tabliczką „nie dotyczy służb komunalnych”. Sprzeczność powyższą należy uregulować poprzez wprowadzenie znaku T-22 – nie dotyczy rowerów.

Spod bramy parkowej przejazd ul. Kublińskiego i za hotelem „Dworek Skawiński” skręt na parking (plac postojowy) na skraju parku, z którego w kierunku ptn.-zach. wyjazd szutrową alejką doprowadzającą do mostku między stawami. Utrzymując opisany kierunek szlak prowadzi szutrową, mało uczęszczaną aleją wzdłuż stawu kierując po około 350 m w lewo, na chodnik wyprowadzający na wał Skawinki, do schodków, którymi trzeba znieść rower, by dalej pojechać ul. Rzeczna.

Z uwagi fakt, iż główna alejka parku jest ruchliwym ciągiem pieszym, przy którym także usytuowane są urządzenia zabawowe dla dzieci – trasę poprowadzono boczną alejką, mało uczęszczaną, zapewniając tym samym możliwość wypoczynku na ławkach nad stawem.

Szlak Bursztynowy prowadzi obecnie wałem Skawinki, którego od parku izoluje zwarta zieleń. Pojawiają się tu piesi, których ominięcie sprawia trudności z uwagi skłon wału i niezbyt szeroką drogę. Rozwiązanie to zostało poddyktowane decyzją ówczesnego burmistrza Skawiny, który nie zezwolił na prowadzenie szlaku przez park. Obecnie, w świetle przyjętego regulaminu decyzję tę należy uznać za pozbawioną podstaw. Należy dodać, że „Studium...” zakłada prowadzenie drogi rowerowo-pieszego najbardziej uczęszczaną przelotową aleją (zob. uwagi dot. „Studium...”).

Należy również zwrócić uwagę, że opisane schodki w liczbie 11. wyremontowano w ostatnich latach, lecz nie wykonano pochylni umożliwiających sprowadzenie nie tylko rowerów, ale i wózków dziecięcych, mimo, że takie możliwości są.

Po 100 m ul. Rzeczna (ślepa, o zerowym natężeniu ruchu) doprowadza na skrzyżowanie z ul. Mickiewicza (dk 44), którą można przekroczyć przez wyznaczone tu przejście dla pieszych, by dalej ul. Tyniecką przekroczyć przejazd kolejowy. Wnet ul. Tyniecka skręca w prawo, na wschód.

Opisane skrzyżowanie z uwagi na ogromne natężenie ruchu jest bardzo niebezpieczne. „Studium...” zakłada doprowadzenie do ul. Tynieckiej wzdłuż ul. Mickiewicza pasów ruchu dla rowerów, a także prowadzenie wsp. ul. Tyniecką trasy rowerowej i budowę wzdłuż niej, lecz od zakrętu drogi pieszo-rowerowej. Rozwiązanie to jest ułomne, bowiem nie podaje rozwiązań bezpiecznego przekroczenia skrzyżowania z dk 44 – ul. Mickiewicza. Problem szczegółowo ujęto w uwagach do „Studium...”. Reasumując – przy podjęciu projektów przebudowy ul. Mickiewicza należy wprowadzić rozwiązania umożliwiające bezpieczny przejazd rowerzystom. Należy zwrócić uwagę, że od zakrętu po ptn. stronie ul. Tynieckiej rozpoczyna się szeroki na ponad 3 m chodnik dla pieszych, dalej nieco zwężający się, lecz umożliwiający jazdę rowerem, co wykorzystują autorzy „Studium...” projektując drogę rowerowo-pieszą.

Po 250 m od przejazdu kolejowego mijamy w ogrodzeniu osiedla bloków po lewej furtkę, przez którą prowadzi chodnik do bloku nr 5. Możemy tu skręcić, opuszczając nieprzyjazną ulicę i za wsp. blokiem skierować się ścieżką w lewo, opłotkami ogródków działkowych do obniżenia Skawinki, w którym urządzono boisko. Tu skręcamy w prawo podążając nadal ścieżką, graniczą obniżenia i omijając rosnące wzdłuż niej stare dęby oraz ławeczki. Przy końcu ścieżki wjeżdżając na szeroką gruntową drogę mijamy murek z otoczek – wiatrochron osłaniający miejsce do wypoczynku. Dalej szeroką, rozjeżdżoną drogą pośród nadrzecznych zarośli dojeżdżamy do wąskiego asfaltu, dojazdowego do oczyszczalni ścieków i jednocześnie stanowiącego dojście (w lewo) do kładki dla pieszych przez Skawinkę. Natomiast w prawo, po 30 m asfalt wyprowadza na ul. Tyniecką.

Opisany odcinek jest propozycją urozmaicenia trasy, gdyż szybciej da się przejechać bezpośrednio ul. Tyniecką, zwłaszcza że w świetle „Studium...” ma powstać wzdłuż niej droga rowerowo-pieszka. Tym nie mniej warto, w kontekście planowanego szlaku lokalnego zjazd ten oznakować, jako dojazd do terenu wypoczynkowego.

Jadąc bez opisanego skrętu ul. Tyniecką okrążamy osiedle bloków skręcając na płn. Około 150 m po minięciu koło garaży wsp. przecznicy do kładki chodnik wyprowadza na wał Skawinki. Początkowo jest on ułożony z płyt chodnikowych, nieco wyboisty, nieco dalej po minięciu rurociągu wyszutrowany, aż do samego końca, tj. do zbiegu z ul. Tyniecką przy dojeździe do mostu drogowego przez Skawinkę.

Docelowo odcinek chodnika wyłożony płytami wymaga poprawienia. Część szutrowa jest w dobrym stanie. Na całej długości chodnik należy oznakować znakiem C-16 z tabliczką T-22 (droga dla pieszych – nie dotyczy rowerów). Jest to stosunkowo nowe rozwiązanie, obecnie już powszechnie stosowane w Krakowie, sankcjonujące poruszanie się rowerzystów ciągami pieszymi, szczególnie w warunkach niemożności utrzymania minimalnych parametrów drogi rowerowo-pieszkiej (szer. 2,5 m).

2,58 + 0,92 km ul. Tyniecka/Piastowska, plac przy wjeździe na most na Skawince; odejście trasy rowerowej nr 2; stanowisko informacyjne S-02.

Przy „placyku” konieczne wystawienie stanowiska z drogowskazami oraz ewentualnie mapką schematyczną szlaków.

Nie zmieniając kierunku trasa przecina skrzyżowanie (plac) z drewnianą wiatą przystanku autobusowego i wprowadza ponownie na wał Skawinki, który po 0,5 km skręca na płn., następnie wzdłuż Rzepnika na płd.-wsch. Po prawej – rozległe obniżenie porośnięte młaką i kępami olch i wierzb; analogicznie od prawej towarzyszą nad w dole wału łąki poprzeplatane olchowymi zagajnikami. W sumie po 0,92 km osiągamy wysoką grobli na przepuście potoku Rzepnik z widocznymi w dole urządzeniami hydrotechnicznymi (obszar cofki).

Opisany odcinek 0,9 km wału jest przejezdny na dł. około 300 m, do krańca ostatnich zabudowań. Jego korona jest szeroka do około 3 m, o gruntowej nawierzchni porośniętej niską trawą, którą dwukrotnie w okresie czerwca – lipca br zastano wykoszoną. Przejazd rowerem jest możliwy, jednak utrudniony z uwagi na nierówności podłoża. Dalej, tj. po wsp. 300 m wał jest mocno zarośnięty trawą wysoką, całkowicie uniemożliwiająca jazdę. Jest jednak użytkowany, o czym świadczy wydeptany przez pieszych ślad ścieżki.

3,5 + 1,02 km przepust na Rzepniku (m. Kraków – m. Skawina – m. Kraków)

Przekraczamy przepust i kierujemy się w lewo, orograficznie prawym wałem Rzepnika, w kierunku płn.-zach., następnie zach. Po 0,5 km od przepustu, w rejonie niewidocznego ujścia Rzepnika do Skawinki wał zmienia kierunek ponownie na płn.-zach.; po dalszych 0,1 km przecina go gruntowo-szutrowa droga (4,1 km), którą w lewo można zjechać nad ujście Skawinki do Wisły i dalej kontynuować trasę trawiastą drogą prowadzącą podnóżem wału, aż do niżej opisanego miejsca zjazdu na drogę do Tyńca.

Zakładana trasa dla uproszczenia jej biegu prowadzi dalej koroną wału, który na wysokości ujścia Skawinki skręca wzdłuż Wisły na płn. Po 0,43 km od wsp. skrzyżowania, na kolejnym – zjazd z wału na drogę gruntową (ku Wiśle).

Opisany odcinek jest najbardziej malowniczym na omawianej trasie. Charakteryzuje się dużymi walorami krajobrazowymi prowadząc terenem niezabudowanym i praktycznie niezagospodarowanym, pośród łąk i młak, z wido-

kiem na zrębowe, zalesione wzgórza tynieckie z wyniosłym Grodziskiem. Od południa dominantę w krajobrazie tworzą kominy elektrociepłowni w Skawinie.

Trasa biegnie pograniczem Skawiny i Krakowa. I tak po terenie Skawiny na dystansie 470 m, natomiast po terenie Krakowa 371 m (od przepustu na Rzepniku do granicy Skawiny) oraz + 183 m od granicy na wysokości ujścia Skawinki do 2. skrzyżowania z drogą gruntową na wale, tj. razem 554 m; w sumie 1,024 km. Całość odcinka wymaga udrożnienia poprzez wykoszenie korony wału, a następnie poprawienie jej nawierzchni, docelowo wyszutrowania. Dodatkowo należy zabezpieczyć wysoki wał (groble) przepustu na Rzepniku poprzez wykonanie poręczy.

W toku trasowania szlaku sprawdzano różne inne możliwości jego poprowadzenia, istniejącymi drogami gruntowymi, które jednak, jak sprawdzono nie posiadają uregulowanego statusu prawnego, tj. nie są wydzielone ewidencyjnie prowadząc przez prywatne grunta, bądź są prywatne. Drogi te zaznaczane na mapach topograficznych opisano dla ilustracji problemu w zał. materiale kartograficznym. W tej sytuacji pozostaje prowadzenie trasy na pograniczu Skawiny-Krakowa jedynie wałami Rzepnika/Skawinki i Wisły, które pozostają pod faktycznym zarządem MZMiUW w Krakowie, mimo iż nie są na omawianym terenie wydzielone ewidencyjnie. W aspekcie ekonomicznym, zarówno prowadzenie trasy wałami, jak i ewentualnie innymi drogami, tak i tak wymagałoby nakładów na poprawę ich nawierzchni.

Wał na omawianym odcinku jest zarośnięty i praktycznie nieprzejezdny rowerem, jednak ze śladami wydeptanej w trawie ścieżki, a od strony Krakowa także ze śladami sugerującymi wjazd pojazdu czterokołowego. Należy dodać, że na zdjęciach satelitarnych (google, geoportal) drogi na wałach wyraźnie się zaznaczają, co może świadczyć, że uprzednio wały były utrzymywane w lepszym stanie.

4,52 + 2,98 km zjazd z wału (m. Kraków)

Z wału zjazd 80 m gruntową drogą do skrzyżowania z trawiastą drogą dochodzącą od lewej, spod ujścia Skawinki (zob. wyżej). Dalej – drogą gruntową, która początkowo łagodnymi meandrami prowadzi na płn. oddalając się od wału, następnie prosto ku płn. przechodząc w drogę szutrową. Po 0,78 km, w miejscu ponownego zbliżenia się drogi do wału Wisły pokonujemy podwójny zakręt na przepuście rowu melioracyjnego i ponownie jedziemy dalsze 0,8 km na płn. z niewielkim odchyleniem ku zach., wzdłuż Wisły, która praktycznie jest niewidoczna, zasłonięta porastającymi jej brzeg zadrzewieniami. Od prawej – zalesiony masyw Grodziska koło Tyńca; na przeciwnym brzegu Wisły w krajobrazie zaznaczają się białymi, wapiennymi skałki koło Piekar (Skałki Piekarskie). Około 0,3 km od wsp. przepustu – prostopadłe skrzyżowanie z drogą gruntową między Wisłą a kompleksem leśnym Grodziska. Można to skrócić w prawo i dalej przejechać lasem, wyjeżdżając z powrotem na opisywaną trasę, na wał Wisły u podnóża Grodziska. Jednak prościej i szybciej jedziemy dalej drogą, która po dalszych 0,5 km skręca ostro w prawo wyprowadzając po betonowych płytach na wał Wisły, na granicę lasu pokrywającego Grodzisko. Tu spotykamy znaki zielonego szlaku pieszego wokół wzgórz tynieckich. Znajdujemy się w obrębie Bramy Tynieckiej, przelomowego odcinka Wisły przeciskającej się tu między zbudowanymi z górnourajskich wapieni zrębami Tyńca a Piekar.

Skręcamy na wał Wisły i jedziemy nim gruntową ścieżką, ku położonemu wysoko nad Wisłą, na wapiennym wzgórzu tynieckiemu opactwu benedyktynów, jednocześnie mając możliwość obserwacji rzędu Skałek Piekarskich rozciągających się wzdłuż przeciwnego brzegu. Prowadzi tamtędy niebieski szlak rowerowy.

Po 0,9 km mijamy wychodzący na wał asfalt ul. Browarnej, a po dalszych 0,18 km, tuż pod murem opactwa ścieżka sprowadza bezpośrednio nad Wisłę. Przejeżdżamy między głazami wapienia (uwaga! – miejsce to bywa często podtapiane; zob. uwagi niżej) i osiągamy gruntową drogę, która po 0,14 km wyprowadza na obszerny plac – parking nad Wisłą.

Odcinek od zjazdu z wału Wisły prowadzi drogami gminnymi nr ewid. 110, obr. 78, następnie drogą nr ewid. 18 w wym. obr. 78, zaś od podwójnego zakrętu przy rowie melioracyjnym do wjazdu ponownego na wał Wisły wytyczoną ulicą Wałgerza Wdałego o nrze ewid. 4/1 w obr. 77. Natomiast wał Wisły od skraja lasu Grodziska do muru opactwa nie jest ewidencyjnie wydzielony, za wyjątkiem przecinającej go ul. Browarnianej. Ścieżka i droga nad Wisłą pozostają w granicach działki wiślanej, a więc stanowiącej własność Skarbu Państwa.

Droga szutrowo-gruntowa do wjazdu na wał pod Grodziskiem jest przejezdna rowerem bez utrudnień. Jednak po opadach pozostają na niej rozległe kałuże; do ominięcia. Droga ta jest położona na terasie Wisły i jak wnioskuje się z jej stanu, i przy porównaniach z drogami na przeciwnym brzegu (Piekar) nie jest zalewana przy wyższych stanach wód, w sytuacjach powodziowych, jakie np. miały miejsce w 2010 r. W odniesieniu do odcinka opisanego, jako prowadzącego między głazami pod klasztorem w Tyńcu istnieje możliwość zjazdu z wału ul. Browarnianą do ul. Bene-

dyktyńskiej i opisanego parkingu, bądź nawet wcześniej spod lasu Grodziska ul. Walgierza Wdałego do ul. Benedyktyńskiej. W tym zakresie należy powołać rozwiązanie z lewego brzegu Wisły, gdzie na wsp. szlaku rowerowym umieszczono tabliczki informujące o możliwościach objazdu w warunkach zwiększonego stanu wód. Generalnie jednak kwestia podniesionego stanu wód nie powinna być decydującym czynnikiem warunkującym założenie szlaku. Argumentem mogą tu być krakowskie bulwary wiślane, notorycznie zalewane, którymi prowadzą drogi rowerowe oraz szlaki Bursztynowy i Kraków-Morawy-Wiedeń.

7,5 + 0,0 km koniec trasy; Kraków Tyniec - parking i przystań nad Wisłą u zbiegu ul. ul. Promowej i Benedyktyńskiej; bar; koniec rowerowej Trasy Tynieckiej z centrum Krakowa; skrzyżowanie ze Szlakiem Bursztynowym; stanowisko informacyjne (drogowskazy, schematyczna mapa szlaków.)

Uwagi, podsumowanie:

1. projektowany bieg trasy (szlaku) jest jedynym możliwym, dogodnym dla rowerów połączeniem Skawiny z Tyńcem przy pominięciu przejazdu drogą powiatową – ul. Tyniecką na odcinku od ul. Piastowskiej do granic Krakowa.

2. - w obecnym stanie realizacja trasy (szlaku) będzie wymagała wykoszenia wałów Rzepnika/Skawinki na łącznej długości 1,94 km oraz oznakowania, w tym wykonania stanowisk informacyjnych;

- w dalszych etapach: po ocenie stanu nawierzchni korony wałów konieczne utwardzenie poprzez szutrowanie, wykonanie barier na przepuście nad Rzepnikiem, poprawa nawierzchni chodnika na wale Skawinki wzdłuż ul. Tynieckiej oraz rozwiązanie przejazdu ul. Tyniecką na odcinku od przecięcia ul. Mickiewicza (dk 44) do wjazdu na wał Skawinki.

Projektowana trasa (szlak) a „Studium...”

Przedstawiony powyżej przebieg szlaku odpowiada odcinkowo trasom nr 1, 2 oraz fragmentarycznie nr 4 zaplanowanym w „Studium...”. Także analogicznie, jak w Studium proponowane jest rozwiązanie utwardzenia nawierzchni na wałach poprzez szutrowanie. Wyjątkiem jest przyjęta w niniejszym opracowaniu inna droga dla szlaku przez Park Miejski w Skawinie, różniąca się od proponowanych w studium częściowo tr. nr 4 oraz „trasy parkowej”, (bliżej nie opisanej), która z niezrozumiałych względów, a mimo możliwości nie posiada połączenia z trasą nr 5 prowadzącą ul. Żwirki i Wigury. Podobnie nie rozwiązano w „Studium...” przekroczenia ul. Mickiewicza proponując ślepe zakończenie na wysokości Rzecznej – Tynieckiej prowadzących wzdłuż niej od Rynku pasów rowerowych, następnie przejazd w ruchu ogólnym przez przejazd kolejowy i wjazd na projektowaną dalej wzdłuż ul. Tynieckiej dwukierunkową ścieżkę pieszo-rowerową. Przyjęto przy tym, że szerokość ul. Tynieckiej od zakrętu przez przejazd kolejowy do ul. Mickiewicza wynosi 6,0 m, podczas gdy faktycznie i katastralnie w granicach 10-11 m. Również początek ścieżki na zakręcie ul. Tynieckiej nie wydaje się być dobrym rozwiązaniem dla jadących od strony przejazdu kolejowego. Zakładane przez autorów „Studium...” uspokojenie ruchu w tym rejonie po przeniesieniu drogi krajowej 44 na planowaną obwodnicę może okazać się pozorne. Ul. Tyniecka zapewne pozostanie wygodnym skrótem w ruchu lokalnym między centrum Krakowa a Skawiną.

Innym budzącym zastrzeżenia rozwiązaniem przyjętym w „Studium..” jest prowadzenie trasy nr 2, jako szlaku rowerowego ul. Tyniecką (od skrzyżowania z ul. Piastowską) do granicy Krakowa i dalej ul. Bogucianka. Obecnie tak przebiega Szlak Bursztynowy. Jednak po uruchomieniu przejazdu wałami, prowadzenie jakiegokolwiek szlaku ul. Tyniecką – Bogucianka jest pozbawione sensu, jako wymagającego pokonywania wzniesienia (już na terenie Krakowa), i to w warunkach dużego natężenia ruchu kołowego.

zał.

- kilometr trasy
- mapa topograficzna 1:10 tys.
- mapa katastralna obr. 78 Kraków Podgórze
- ortofotomapa Parku Miejskiego w Skawinie